

בש"פ 5113/14 - מדינת ישראל נגד גבריא אל אדינייב, אלברט אדינייב, שלמה מולקנדוב

בבית המשפט העליון

בש"פ 5113/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיבים: 1. גבריא אל אדינייב
2. אלברט אדינייב
3. שלמה מולקנדוב

בקשה רביעית להארכת מעצר, לפי סעיף 62 לחוק
סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: א' באב התשע"ד (28.7.2014)

בשם המבקשת: עו"ד שרית משגב

בשם המשיב 1: עו"ד דמיטרי ורניצקי

בשם המשיב 2: עו"ד ז'אנה זייצב

בשם המשיב 3: עו"ד ליאור כהנא

החלטה

עמוד 1

1. לפני בקשה רביעית להארכת מעצרו של המשיבים ב-90 ימים נוספים, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), לגבי המשיבים 2-1 מיום 29.7.2014, ולגבי המשיב 3 מיום 31.7.2014 או עד למתן פסק דין בת"פ 4125-02-13 ובת"פ 120-02-13 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

כתב האישום שהוגש נגד המשיבים

2. נגד שלושת המשיבים וזלמן חנוכיב (להלן: זלמן), הוגש כתב אישום המונה ארבעה אישומים (ארבעת הנאשמים יכוננו להלן: הנאשמים). אחד מהאישומים מתייחס לארבעת הנאשמים, ושלושה אישומים נוספים נוגעים רק למשיבים 2-1.

יצוין, כי בתחילה הגישה המאשימה שני כתבי אישום נפרדים בגין האירועים המתוארים בהם. בכתב האישום הראשון נכללו המשיבים 2-1 וזלמן, וכתב האישום השני הוגש נגד המשיב 3. כשבועיים לאחר הגשת כתבי האישום, נעתר בית המשפט לבקשת המאשימה לאחד את משפטיהם של הנאשמים, והוגש כתב אישום מאוחד.

3. בחלקו הכללי של כתב האישום מסופר, כי המשיב 1 הוא אביו של המשיב 2 וחברו של זלמן, וכי בין המשיב 3 לבין יתר הנאשמים הייתה היכרות מוקדמת. עוד צוין, כי גם בין המתלונן לבין ארבעת הנאשמים הייתה היכרות מוקדמת.

מעובדות האישום הראשון עולה, כי בשנת 2009 הלווה המתלונן למשיב 1 סכום של 50,000 ₪. משנדרש המשיב 1 להחזיר את כספי ההלוואה, הוא איים על המתלונן, כי הוא ימות אם ימשיך לדרוש את הכסף. בהמשך לכך, במועד שאינו ידוע במדויק למבקשת, הגיעו המשיבים 2-1 לביתו של המתלונן, אשר פתח להם את דלת ביתו, לאחר שהשניים איימו עליו ש"זה לא ייגמר בטוב". משנכנסו לבית, סטר המשיב 1 למתלונן ואמר לו "אתה יודע מי אני ויודע כמה אני שחטתי בבוכרה", ודרש כי המתלונן ישלם לו סכום כסף מידי חודש בחודשו. עוד איים המשיב 1 על המתלונן, באומרו כי אם הלה יפנה למשטרה, הוא יקבור אותו ולא ימצאו את הגופה. מסכת האיומים של המשיבים 2-1 על המתלונן נמשכה עד למעצרו של השניים, ובעקבות איומים אלה שילם המתלונן למשיב 1 במספר הזדמנויות סכום של 10,000 דולר. בנוסף, כתוצאה מאיומיהם של המשיבים 2-1, מימן עבורם המתלונן התקנה של שתי צלחות לוויין וממיר ביתם, ונתן למשיב 1 יפוי כוח בחברת "אופל בלאנס", אשר איפשר לו למסור ולקבל במקום המתלונן צ'קים וכסף מזומן.

בגין מעשים אלה יוחסו למשיבים 2-1 העבירות הבאות: סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); סחיטה בכוח, לפי סעיף 427(א) לחוק העונשין; והדחה בחקירה, לפי סעיף 245(ב) לחוק העונשין.

4. מעובדות האישום השני עולה, כי ביום 6.7.2012, נעצר המשיב 2 בקשר לאירוע אלימות שהתרחש בחנות השייכת למיכאל פוזילוב (להלן: מיכאל). במסגרת חקירת האירוע, תפסה המשטרה מצלמות אבטחה שהיו בחנות של מיכאל, ועם הגשתו של כתב אישום נגד חשוד אחר, נכלל מיכאל ברשימת עדי התביעה. בעקבות זאת, פנה המשיב 1 למיכאל, ודרש ממנו לשלם "קנס" בגין ההוצאות המשפטיות של המשיב 2 בסך 30,000 ₪, תוך שהוא מקלל אותו ומאיים עליו. חרף האימונים החוזרים ונשנים של המשיבים 1-2, סירב מיכאל לשלם את הכספים שדרשו ולא נענה לבקשתם של המשיבים 1-2 להיפגש עימו. בעקבות זאת, המתינו המשיבים 1-2 מחוץ לביתו של מיכאל ואיימו עליו שאם לא ישלם, "אתה יודע מה יקרה לך, אתה מכיר אותנו, יש לך רק אפשרות אחת להיפטר מאיתנו - או שתביא כסף או שתביא לנו את המתלון ואנחנו נביא ממנו את הפיצוי".

בגין מעשים אלו יוחסו למשיבים 1-2 העבירות הבאות: סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 לחוק העונשין; והטרדת עד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 249א(5) לחוק העונשין.

5. מעובדות האישום השלישי עולה, כי בעקבות סירובו של מיכאל לשלם למשיבים 1-2, קשרו הנאשמים קשר שמטרתו לסחוט את המתלון באיומים ובכוח, על-מנת שזה יגרום למיכאל לשלם למשיבים 1-2. במסגרתו של הקשר, בחודש יולי או אוגוסט 2012, הזמין זלמן את המתלון לבקר בביתו בעיר שדרות. ואולם, זמן קצר לאחר מכן, התקשר אל המתלון אדם שזהותו אינה ידועה למאשימה, והזהיר אותו לבל ייסע לפגישה עם זלמן, "כיוון שמתכננים לחטוף אותך, לכרות לך את אצבע ולשלוח אותה לאמו על מנת לסחוט אותה". בעקבות אזהרה זו, נמנע המתלון מנסיעה לשדרות. במועד מאוחר יותר, התקשר למתלון, פעם נוספת, גורם שזהותו אינה ידועה, ואמר לו כי המשיב 1 מתכוון לפרוץ לדירת אמו, ושעליו להיזהר ושלא לצאת מהבית.

בחודש יולי או אוגוסט 2012, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, הזמין זלמן פעם נוספת את המתלון לבקר אותו, ביחד עם המשיב 1, בעיר שדרות. בפעם זו נענה המתלון להזמנה, ובפגישה שהתקיימה בדירתו של זלמן נכחו כל ארבעת הנאשמים ואדם נוסף שזהותו אינה ידועה. הנוכחים הטיחו במתלון כי הוא "יצא עד מדינה", האשימו אותו שהוא ומיכאל קשורים למשטרה, ודרשו ממנו תשלום "קנס" בסך 30,000 ₪. בשלב מסוים, אמר המשיב 3 למתלון שהוא עשה "הרבה טעויות של בית סוהר". המתלון קם ממקומו והתקרב למשיב 3, שבתגובה תקף אותו הלה בבעיטה ובמכות אגרופי. המתלון ניסה לצאת מהדירה, אך המשיבים 1-2 תפסו אותו בכוח, כאשר המשיב 2 מצמיד אותו לדלת השירותים, והמשיב 1 בועט בראשו של המתלון. בהמשך לכך, אמר זלמן למתלון, כי הוא יוכל לעזוב את הדירה ב"תנאים מגבילים", במסגרתם עליו לגבות עבורם ממיכאל 30,000 ₪, וזאת עד לשעה 10:00 למחרת בבוקר, ולשלם בעצמו 100,000 ₪ בארבעה תשלומים. הנאשמים הבהירו למתלון, כי אם הוא יפנה למשטרה, הוא ואמו ימותו. המתלון אשר חש מהנאשמים, הסכים לדרישות שהציגו. בעקבות הפגישה המתוארת, לווה המתלון ממיכאל סכומי כסף בסך כולל של 50,000 ₪, אותם מסר למשיב 1, ובהמשך המתלון החזיר למיכאל את ההלוואות מכספו שלו. בין הפגישה המתוארת לבין מועד מעצרו של הנאשמים, איימו המשיבים 1-2 על המתלון שהם "יישחטו אותו" ו-"יזיינו את אמו שלו", אם הוא לא ישלם להם את הכסף. זאת, בנוסף לאיומיו של זלמן, אשר אמר למתלון כי הוא יהרוג אותו אם הוא לא ישלם את הכסף, ואיים שהוא ישלח אל המתלון את "חייליו", אם זה יעז לפנות למשטרה.

בגין מעשים אלו יוחסו לנאשמים העבירות הבאות: קשירת קשר לפשע, לפי סעיף 499א(1) לחוק העונשין; סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 לחוק העונשין; סחיטה בכוח, לפי סעיף 427א לחוק העונשין; והדחה בחקירה, לפי סעיף 245ב לחוק העונשין.

6. מעובדות האישום הרביעי עולה, כי ביום 20.1.2013, יצאה אמו של המתלונן מחנותו של מיכאל והבחינה במשיב 1. אמו של המתלונן ניגשה אליו ואמרה לו שהיא מתכוונת לפנות למשטרה, בעקבות האיומים על חיי בנה. בתגובה, ענה לה המשיב 1 ש"היום אני בא לשחוט אותך בתוך הבית שלך עם הבן שלך". בהמשכו של אותו היום, בעת שמיכאל יצא מחנותו לכיוון רכבו, צעק לעברו המשיב 1, שהיה במקום ביחד עם זלמן והמשיב 2, שהוא "ישחט אותי" אם לא ישלם את הכסף, ומיכאל ענה שהוא לא מפחד ממנו. בעקבות זאת, התקרב המשיב 1 אל מיכאל ואיים עליו שיהרוג אותו, ובמקביל ניגש אף המשיב 2 אל מיכאל, תוך שהוא מניף לעברו סכין ומאיים עליו. בתגובה, התיז מיכאל גז מדמיע על המשיב 2, ולאחר שהמשיב 1 הניף לעברו את מקל ההליכה שלו, מיכאל התיז גז מדמיע גם עליו.

בגין מעשים אלו יוחסה למשיבים 1-2 עבירה של ניסיון תקיפה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 379, 382(א) ו-25 לחוק העונשין. בנוסף, יוחסו למשיב 1 עבירות של סחיטה באיומים, לפי סעיף 428 לחוק העונשין; והדחה בחקירה, לפי סעיף 245(ב) לחוק העונשין. לנאשם 2 יוחסה עבירה של החזקת סכין שלא כדין, לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

הליכי המעצר

7. בשל הגשתם של שני כתבי אישום נפרדים נגד הנאשמים בפרשה זו, פוצלו בתחילה גם הליכי המעצר בעניינם של המשיבים 1-2 ושל המשיב 3.

בד בבד עם הגשת כתב האישום המקורי נגד המשיבים 1-2 וזלמן, הגישה המבקשת בקשה למעצרו של השלושה עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינם. בבקשתה, סקרה המבקשת את חומר הראיות הקיים בתיק - ובכלל זאת, הודעותיהם של המתלונן, אמו ומיכאל - וטענה כי הודעות אלה מבססות תשתית ראייתית לכאורית להוכחת אשמתם של המשיבים 1-2 וזלמן. עוד עמדה המבקשת על כך שהמעשים המתוארים בכתב האישום מקימים עילת מעצר הן מכוח מסוכנותם של הנאשמים, והן מכוח החשש לשיבוש הליכי המשפט. ביום 21.2.2013, הורה בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) על עריכת תסקיר מעצר בעניינם של המשיבים 1-2 וזלמן.

עם הגשת כתב האישום הנפרד נגד המשיב 3, הגישה המבקשת בקשה למעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו. ביום 4.3.2013, לאחר דחיות חוזרות ונשנות של הדיונים בנושא זה, הסכים המשיב 3 לקיומן של ראיות לכאורה ולקיומה של עילת מעצר, ובית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט נ' אבו טהה) הורה על קבלת תסקיר מעצר בעניינו.

8. ביום 21.2.2013, בעקבות איחוד כתבי האישום בהליך העיקרי, הורה בית המשפט המחוזי גם על איחוד הליכי המעצר של הנאשמים.

ביום 9.4.2013, לאחר עיון בתסקירי המעצר שהוגשו בעניינם של הנאשמים, החליט בית המשפט המחוזי לעצור את הנאשמים עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינם. בית המשפט המחוזי ציין בהחלטתו, כי שירות המבחן התרשם כי קיים סיכון להישנות העבירות מצדם של הנאשמים, אך מצא לנכון להמליץ על שחרורו של זלמן לחלופת מעצר. בהמשך, עמד בית המשפט המחוזי על המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהנאשמים, בשל מעורבותם, לכאורה,

בעבירות סחיטה באיומים, וציין כי התנהגותם של הנאשמים מלמדת על "דפוסי חשיבה והתנהגות עבריינים". לפיכך, קבע בית המשפט המחוזי, כי לא ניתן לאיין את מסוכנותם של הנאשמים לשלום הציבור ולביטחוננו, באמצעות חלופת מעצר, והורה על מעצרם עד לתום ההליכים במשפטם.

המשיבים 1-2 זלמן הגישו ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי (בש"פ 3171/13), וביום 9.5.2013 קיבל השופט ע' פוגלמן את הערר בחלקו. השופט פוגלמן קבע, כי הדיון בעניינו של זלמן יוחזר לבית המשפט המחוזי, לבחינת האפשרות לשחררו לחלופת המעצר שהוצעה על-ידו. עם זאת, וככל שהדבר נוגע למשיבים 1-2, לא נמצא כי יש מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי ועררם נדחה. ביום 23.5.2013, הורה בית המשפט המחוזי על שחרורו של זלמן למעצר בית, בהמשך להחלטתו של השופט פוגלמן מיום 9.5.2013.

9. בחלוף תשעה חודשים מיום מעצרם, הגישה המבקשת בקשה ראשונה להארכת מעצרם של המשיבים (בש"פ 7145/13). ביום 19.11.2013, נעתר השופט ח' מלצר לבקשה והורה על הארכת מעצרם של המשיבים ב-90 ימים נוספים, בקובעו כי מעשיהם של המשיבים, ונסיבות ביצוע העבירות, מלמדים על מסוכנותם הגבוהה, ומעוררים חשש כי שחרורם לחלופת מעצר יוביל לשיבוש הליכי המשפט.

משלא הסתיימו ההליכים המשפטיים בתוך תקופת ההארכה הראשונה, הוגשה בקשה שנייה להארכת מעצרם של המשיבים (בש"פ 578/14), וביום 29.1.2014 נעתר השופט א' רובינשטיין לבקשה והאריך את מעצרם ב-90 ימים נוספים. נקבע, כי עד לסיום עדותו של המתלונן אין מקום לשחרורם של המשיבים, בשל החשש כי ינסו להשפיע על עדותו, וכי אף לאחר סיום עדותו של המתלונן יהיה מקום ליתן משקל למסוכנותם של המשיבים ו"לתסקירים הלא חיוביים" שהוגשו בעניינם.

התמשכות הליכי המשפט מעבר להארכת המעצר השנייה, הובילה לבקשה שלישית להארכת מעצרם של המשיבים (בש"פ 2831/14). המשיבים 2-3 הסכימו לבקשה, וביום 4.5.2014 הוריתי גם על הארכת מעצרם של המשיב 1 ב-90 ימים נוספים, וזאת בשים לב לעובדה כי נקבעו מספר רב של ישיבות לצורך קידומו של ההליך המשפטי.

הבקשה להארכת המעצר ב-90 ימים נוספים

10. המבקשת הגישה בקשה רביעית להארכת מעצרם של המשיבים. בבקשה צוין, כי טיב העבירות המיוחסות למשיבים, כמו גם חומרתן ונסיבות ביצוען, מלמדים על מסוכנותם הרבה של המשיבים לשלומם ולביטחונם של הציבור. עוד הדגישה המבקשת, את עברם הפלילי של המשיבים, הכולל עבירות אלימות, ובפרט עמדה המבקשת על עברו הפלילי המכביד של המשיב 3. אשר להתקדמות ההליכים בתיק, ציינה המשיבה כי בתקופת הארכת המעצר האחרונה נרשמה התקדמות משמעותית בשמיעת העדויות, ונקבעו ישיבות רבות להמשך.

הדיון בבקשה

11. במהלך הדיון שהתקיים לפניי, הוסיפה המבקשת, באמצעות באת-כוחה עו"ד שרית משגב, כי פרשת התביעה הסתיימה, ונקבעו תשעה מועדים נוספים לשמיעת עדי ההגנה. עוד הפנתה עו"ד משגב לפרוטוקול הדיון בתיק העיקרי, מיום 21.7.2014, ממנו עולה כי המשיבים 1-2 הוצאו מהאולם, לאחר שהפריעו לדיון, כאשר המשיב 2 עשה תנועות ידיים מאיימות לכיוונו של השופט.

המשיב 1, באמצעות בא-כוחו עו"ד דמיטרי ורניצקי, התנגד לבקשה להארכת המעצר של מרשו. עו"ד ורניצקי ציין, כי מדובר בתיק מורכב, כאשר פרשת ההגנה צפויה להיות ארוכה מאוד, ולכלול שמיעתם של כ-10 עדי ההגנה, ובהם עדים "מהותיים" הסותרים חזיתית את גרסתו של המתלונן. עו"ד ורניצקי תלה את התמשכות ההליכים בתיק במצבו הרפואי של המתלונן, דבר אשר הביא לביטולם של מספר לא מועט של דיונים, ולהתמשכות עדותו של המתלונן על-פני 12 ישיבות. עוד הוטעם, כי מתוך 9 הישיבות שנקבעו, רק 4 מהן יתקיימו במהלך תקופת ההארכה המבוקשת, ולכן אין מדובר בהארכת המעצר האחרונה בתיק. בנוסף, טען עו"ד ורניצקי, כי משהסתיימה עדותו של המתלונן, החשש לשיבוש הליכי המשפט איננו קיים עוד.

המשיב 2, באמצעות באת-כוחו עו"ד ז'אנה זייצב, הצטרף לטענותיו של המשיב 1. עו"ד זייצב התייחסה לנושא הרחקתו של המשיב 2 מהדיון בתיק העיקרי, והסבירה זאת בלחץ אשר מופעל על המשיבים, בשל המצב הביטחוני הקשה ובשל ההחלטה לבטל את ביקוריהם של בני משפחתם. עו"ד זייצב ציינה, בעניין זה, כי המשיב 2 התנצל בפני בית המשפט. עוד הפנתה עו"ד זייצב לפרוטוקול הדיונים בבית המשפט המחוזי, ממנו עולה כי חלים עיכובים רבים בשמיעת העדויות, משום ששירות בתי הסוהר אינו מביא את המשיבים בזמן, דבר המעכב את תחילת הדיונים בעניינם.

המשיב 3, באמצעות בא-כוחו עו"ד ליאור כהנא, התנגד אף הוא לבקשה להארכת המעצר של מרשו. עו"ד כהנא הדגיש, כי חלקו של המשיב 3 בפרשה הוא מצומצם יותר מחלקם של שני המשיבים האחרים. כך, בעוד שכתב האישום מייחס למשיבים 1-2 מסכת ארוכה של איומים שנמשכה על-פני תקופה ארוכה, למשיב 3 מיוחסת מעורבות באירוע נקודתי, המתואר באישום השלישי. עוד הדגיש עו"ד כהנא, כי עברו הפלילי של המשיב 3 נוגע לעבירות שבוצעו כשלוש שנים לפני האירוע שמתואר בכתב האישום.

דיון והכרעה

12. לאחר שעיינתי בבקשה להארכת מעצרו של המשיבים, והאזנתי בקשב רב לטענות הצדדים בדיון שנערך לפניי, הגעתי לכלל מסקנה, כי דינה של הבקשה להתקבל.

13. סעיף 62 לחוק המעצרים מקנה לבית משפט זה את הסמכות להורות, מעת לעת, על הארכת מעצרו של נאשם, מעבר לתקופת המעצר בת תשעת החודשים, הקבועה בסעיף 61 לחוק המעצרים.

הארכת מעצרו של נאשם מכוח סעיף 62 לחוק המעצרים, תעשה בשים לב לאיזון שבין האינטרס החברתי בשמירה על שלומו וביטחונו של הציבור מחד גיסא, לבין זכותו של הנאשם לחירות וחזקת המוקנית לו במהלך משפטו, מאידך גיסא (בש"פ 3344/13 מדינת ישראל נ' קראוט (30.5.2013)); בש"פ 6452/13 מדינת ישראל נ' מגדיש (29.10.2013); בש"פ 1150/12 מדינת ישראל נ' דוידוב (14.2.2012)). לצורך עריכתו של איזון זה, על בית

המשפט להתחשב בשיקולים מגוונים, ולעיתים סותרים, ובכלל זאת: מסוכנותו של הנאשם, כפי שהיא עולה מהמעשים המיוחסים לו בכתב האישום, ונסיבות ביצועם של מעשים אלה; עברו הפלילי של הנאשם; גילו של הנאשם; החשש מהימלטותו של הנאשם מאימת הדין או משיבוש הליכי משפטו; וקצב התקדמותם של ההליכים בתיק העיקרי. אשר לשיקול האחרון, נקבע, כי ככל שיתמשכו הליכי משפטו של הנאשם כך יטה האיזון לעבר שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר (בש"פ 5073/14 מדינת ישראל נ' פלוני (25.7.2014); בש"פ 1946/14 מדינת ישראל נ' פלוני (20.3.2014); בש"פ 3343/12 מדינת ישראל נ' אוחיון (3.6.2014)).

14. בכתב האישום מיוחסות למשיבים, בין היתר, עבירות של סחיטה באיומים וסחיטה בכוח. נקבע לא אחת, כי מדובר בעבירות אשר מעצם טבען "מלמדות על מסוכנות הנאשם ואינן מתאימות בדרך כלל לחלופת מעצר" (בש"פ 4120/11 דדוש נ' מדינת ישראל, בפסקה 14 (6.6.2011); וכן ראו: בש"פ 7759/08 מדינת ישראל נ' ולמר (23.9.2008); בש"פ 6360/13 מדינת ישראל נ' אלרואי (9.10.2013); בש"פ 5435/03 קייסי נ' מדינת ישראל (24.6.2003)). כתב האישום מגולל מסכת איומים קשה וממושכת על פני תקופה של כארבע שנים, במהלכם סחטו המשיבים 1-2 את המתלונן, וקיבלו ממנו סכומי כסף לא מבוטלים, כל זאת תוך שהם אינם מהססים לנקוט באלימות כלפיו. אם בכך לא סגי, הרי שכאשר עלתה חמתם של המשיבים 1-2 על מיכאל, משום שהמטרה החרימה קלטות אבטחה מחנותו אשר סיבכו את המשיב 2, לא היססו השניים להפעיל כלפיו שיטות סחיטה דומות, על-מנת להשיג את מטרתם. מסכת האיומים הגיעה לשיאה כאשר שלושת המשיבים נפגשו עם המתלונן בדירתו של זלמן, ותקפו אותו בבעיטות ובאגרופים, איימו עליו וסחטו ממנו עשרות אלפי שקלים. המשיבים 1-2 לא חסכו שבטם גם ממיכאל, וניסו לתקוף גם אותו, תוך שהמשיב 2 שולף לעברו סכין.

ככל שהדבר נוגע למשיבים 1-2, המעשים המתוארים בכתב האישום מלמדים על שרשרת ארוכה של איומים ומעשי אלימות מצדם, שהתבצעה בשיטתיות ועל-פני תקופה ארוכה, תוך הטלת מורא ופחד על המתלונן, במטרה לסחוט את כספו. נכונותם של המשיבים 1-2 לנקוט באותה מסכת אלימה של איומים גם נגד מיכאל, מלמדת שאין מדובר ב"יחס חריג", שלו זכה המתלונן מידי השניים. דומה, כי הפעלת מסכת איומים וסחיטה היא דרכם של המשיבים 1-2 להתמודד עם אנשים אשר עשו דבר מה שאינו לרוחם. לכך יש לצרף את תנועות הידיים המאיימות שביצע המשיב 2 לעברו של השופט בתיק העיקרי, לאחר שסירב להשלים עם ההחלטה להוציא את חברתו מהדיון, והדבר מלמד על חוסר מורא מהדין וממשרתיו. לכך מתווספים עברם הפלילי של המשיבים 1-2, הכולל מעורבות בעבירות אלימות, כמו גם תסקירי המעצר שהוגשו בעניינם, המצביעים על סיכון להישנות העבירות מצידם.

אשר למשיב 3, הרי שבדין טען בא-כוחו עו"ד כהנא, כי חלקו במעשים הוא מצומצם יותר מזה של המשיבים 1-2, ומתמצה במעורבותו בפגישה שנערכה בביתו של זלמן. ואולם, אין מדובר בדבר של מה בכך. במהלכה של אותה פגישה, המשיב 3 היה זה שיזם את האלימות כלפי המתלונן, כאשר בעט בו והכה אותו באגרופיו, ויש לראותו כחלק מהקשר שמטרתו לסחוט באיומים מהמתלונן סכומי כסף נכבדים. לכך יש להוסיף את עברו הפלילי המכביד של המשיב 3, הכולל 7 הרשעות קודמות, בין השנים 1998-2009, ובכלל זאת בעבירות שעניינן איומים, תקיפה והחזקת סכין, תוך ריצוי תקופות מאסר בפועל בנות מספר חודשים בכל פעם. ועוד יש להזכיר, כי אף בעניינו של המשיב 3 קבע שירות המבחן, כי קיים סיכון להישנות העבירות מצידו.

ממכלול הדברים, סבורני כי עדיין נשקפת מן המשיבים מסוכנות ברמה גבוהה לשלומם ולביטחונם של הציבור.

15. מנגד, יש ליתן את הדעת להתמשכותם של ההליכים המשפטיים בעניינם של המשיבים, ולקצב התנהלות משפטם. עד כה, התקיימו 26 דיוני הוכחות, במסגרתם הסתיימה פרשת התביעה, ונקבעו תשעה מועדים נוספים, ארבעה מהם בתוך תקופת הארכה המבוקשת. משפטם של המשיבים מתנהל מזה כשנה וחצי, תקופה שבמהלכה מצויים המשיבים במעצר. אין מדובר בתקופה מבוטלת כלל וכלל, ונראה כי לא ניתן להתעלם מהפגיעה המשמעותית בחירותם של המשיבים, אשר כאמור עודם נהנים מחזקת החפות. ואולם, דומה כי הטעם העיקרי לעיכוב ההליכים – הוא הקושי להעיד את המתלונן בשל מצבו הרפואי הירוד, הוסר עם סיום עדותו של המתלונן. משכך, יש להניח כי מעתה יוצאו הליכי משפטם של המשיבים, גם אם לא יהיה די בהארכת המעצר הנוכחית על-מנת להביא את המשפט לידי סיום.

16. הנני סבור כי שקלול השיקולים לכאן ולכאן, מעלה כי אף בשלב זה, טרם נעה המטוטלת לכיוון שחרורם של המשיבים לחלופת מעצר, בשל מסוכנותם הרבה.

17. לאור האמור, הנני נעתר לבקשת המבקשת.

מעצרו של המשיבים 1-2 מוארך בזאת בתשעים ימים החל מיום 29.7.2014, או עד למתן פסק דין בת"פ 4125-02-13 ובת"פ 120-02-13 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

מעצרו של המשיב 3 מוארך בזאת בתשעים ימים החל מיום 31.7.2014, או עד למתן פסק דין בת"פ 4125-02-13 ובת"פ 120-02-13 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

ניתנה היום, ז' באב התשע"ד (3.8.2014).

שׁוֹפֵט